CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

"Zbožňuji vás, zbožňuji vás, Citto! Ale nechtějte, abych vám obětoval svou vlast!" zvolil Eskobedo vášnivě a prudce.

"Nepřeji si vaši vlasti. Chci jenom vás, úplně, celé vaše srdce, vaši duši, vaši celou mysl . . . A vojenské záležitosti ať řídí jiný!"

"Polibte mne."

"Ano či ne? Dříve to musím vědět."

"Ano! Zítra odevzdám své odřeknutí . . . ."

"Podejte resignaci ještě dnes, ihned . . . . napište ji teď hned . . . ."

"Teď hned?" tázal se Eskobedo váhavě.

"Dříve vypijte číšku čaje . . . . . To vás také pobídne . . . . Jest v ní silný likér . . . ."

Hlava Eskobedova byla žhavá. Celé tělo jeho hořelo láskou . . . . Uchopil stříbrnou číšku a rychle vypil čaj . . . . Tváře se mu rozpálily, oči zářily mu zvláštním žárem.

Citta sedla si ke generálovi, objala ho prudce měkkým, krásným ramenem kolem krku a vesele se usmívala.

"Můj udatný příteli," pravila mu nadšeně, "život jest krátký, hrob jest věčný — hlupec, kdo nevyprázdní opojnou číš rozkoše až na dno! . . . . Peníze máme, užívejme jich sami; na záležitosti veřejné, říšské, nechť obětuji ti, kdož posud ničeho pro ně neučinili . . . . . Nemůže nás stihnouti výčitka, nežili jsme nadarmo . . . . Od této chvíle budiž svět náš . . . . Buďme svoji bez jiných . . . . . "

"Pravda díš, Citto! Člověk ať žije jednou také sobě . . . . Budu tvůj! . . . . Lid mexický nechť se rve dále . . . . Mám dosti již té zábavy!"

"Tak, tak, můj staroušku!" pobízela Citta generála, opojeného milostným zanícením. "Papír a péro jest zde na stole, abys později ještě toho neželel; napiš resignaci a — já jsem tvá, úplně tvá!"

Eskobedo vypil ještě číšku čaje. Hlava klesala mu na prsa. Předměty před jeho očima nabývaly nejasných, pestrých tvarů . . . . byl spit . . . .

Spit nejen láskou, ale i silným likérem, jejž v čaji požil.

Citta ho hladila, líbala . . . A znovu mu podala papír a péro mu vtiskla do ruky.

Eskobedo psal.

Gitta chtěla vykřiknouti, aby šílenství toto překazila.

Ale netroufala si pohnouti se, obávala se, že oba rozčílení by ji snad i zaškrtili, a pak by byl Eskobedo na dobro ztracen!

Generál psal tyto řádky:

"Pane presidente Miramone!

Ctěný příteli!

Tímto se zříkám svého vojenského důstojenství. Lid mexický s republikou není šťasten! — Ustupuji úplně z hluku světského; chcete-li slyšeti mou radu, učiňte francouzského generála Bazaina zde císařem.

Eskobedo."

"Postačí to?" tázal se generál, ukazuje Cittě tento resignační list.

Citta plna dychtivosti přečetla rychle psaní.

"Jsou to slova krátká, ale významná!" pravila Citta se smíchem. "Eskobedo, pojď do mého objetí . . . . miluji tě . . . . zbožňuji tě . . . ."

Citta ukryla psaní za šaty a — převrátila stůl.

Gitta byla plna zoufalosti.

"Co teď?" šeptala si v duchu, "utéci nemohu, a také nechci, pokud onoho šíleného psaní se nezmocním . . . . Ah, Eskobedo jest jen její obětí . . . . a přede mnou mne podvádí! . . . ."

Citta zatím zazvonila.

Sluha s rozsvícenou svíčkou přikvapil.

"Niky," pravila Citta, "tento zamilovaný blázen již usnul, čaj jsi mu namíchal až příliš dobře. Postav stůl, všecko hezky urovnej a pak odnes pana generála do druhého pokoje. Rozumíš?"

"Prosím, milostivá slečno!"

"A až pana generála uložíš, jdi hned do salonu, tam čeká opat Michal. Uveď ho sem . . . . chci mu říci důležité věci . . . ."

Niky zvedl tvrdě spícího generála a na rukou ho odnesl do vedlejší komnaty; za malou chvíli pak stanul před Cittou Michal, zamilovaný generál jezuitů.

Citta s uzarděním a vesele pobídla kněze k posazení.

Gitta opřela se o obě ruce a všecka udivena pozorovala, co chce tato nebezpečná žena ještě s tímto mocným knězem.

"Znám celý seznam tvých hříchů, Citto," koktala si tiše, "ale že bys klesla tak hluboko, to jsem si přece nemyslila . . . . Nu, poslyš me, co chce kněz!"

Jezuita chtivě mžhoural očima. Neočekával, že bude přijat Cittou v takovém svůdném úboru!

"Vysoce důstojný pane, již dávno pozoruji vaši tajnou, roztouženou lásku," počala Citta. "Proč jsem byla až posud k vám chladnou, snadno si můžete vysvětliti. Jste knězem, vysoce důstojný pane, a — já chci manželá. Ale budiž! I toho se zřeknu, abych mohla býti ženou poctivou a počestnou. Budu vás potají milovati, ale přeji si od vás vzájemné úsluhy."

"Všecky mé úspory budou vaše!" pospíšil si otec Michal — jehož vlastí bylo hrabivé Prusko — upokojiti Cittu.

"Není mně třeba peněz . . . Chci však moc . . . . A chci vynikající postavení . . . . Chci, aby Bazaine byl císařem. Vy, kněží, můžete to provésti!"

Otec Michal s překvapením pohlédl na Cittu. Díval se na ni stejně jako prve Eskobedo, který rovněž očekával milostné vyznání místo slov o politice.

"Nuže?" tázala se Citta.

"Kněžstvu bude lépe, zůstane li republika," odpověděl Jezuita. "Byli jsme velikými a nadšenými stoupenci císaře Maxmiliána, ale síly jeho nestačí k tomu, aby stvořil v zemi mír . . . ."

"Záleží vám více na osudu kněží, než na mně?"

"Ani za celý svět nikoli!"

"Proč tedy váháte?"

"Miramon zachází s hroznou ukrutností s těmi, kdož se drží císaře. Víme, že to činí k vůli generálu Eskobedovi, ale přes to si již netroufáme něco podniknouti proti republice."

"Eskobedo vystoupí ze služeb republikánských. Touží po Bazainovi!" zvolala Citta a oči zaleskly se jí vítězným leskem.

"Není možná!"

"Tu jest jeho psaní, přečtěte si je."

Otec Michal podivením zapomněl ústa zavříti.

"Poslechněte mne."

"Prosím."

"Tuto listinu vysoce důležitou a nadmíru drahou odevzdáte zítra ráno Miramonovi vy sám, vysoce důstojný pane. V kostele pak s kazatelny prohlásíte, že Eskobedo přešel k císařským . . . . Kněží sdílí smýšlení Eskobedovo a přejí si zvoliti místo Miramona generála Bazaina!"

"Žádáte na mně velikou věc, slečno," úpěl otec Michal v nesmírném zmatku. "Vypukla by rázem revoluce!"

"Tím lépe. Bazaine bude již věděti si rady, pakli propuknou bouře."

"A mne napíchnou na rožeň."

"Po dopise Eskobedově? Nu, tomu nevěřím."

"Pokusím se tedy o to . . . . Kde jest to psaní, slečno?"

"Zde jest. Ošetřujte je jako svůj život!"

"Dám na ně ještě větší pozor. Tento kus papíru vzbudí v celé říši nesmírnou sensaci."

"Na výsledku pak činím ostatní závislým . . . . Podívejte se na mne! Citta tak, jak ji vidíte, bude vaší; ale generál Bazaine musí se státi císařem!"

"S pomocí Boží — snad jím bude moci býti . . . . Já se přičiním, abych všecky překážky odstranil mu s cesty."

"Na shledanou zítra večer, vysoce důstojný pane! . . . . Opakuji, dejte si pozor na psaní . . . . Prozatím vám dovolím, abyste mně políbil — ráměl"

Otec Michal všecek pohoušen přitiskl sněhobílé rámě Cittino ku svým vřelým rtům.

"Bláznel" myslila si Citta.

"Starý hříšníčel" myslila si Citta za květinovou skupinou se krčící. "Psaní s resignací mého muže neukážeš nikomu, neboť to musí býti do rána mým! Kdybych při tom ztratila čest i život. Zákonná a pravá žena Eskobedova zachrání vojenskou čest svého nevěrného manžela! To bude pomsta věrné a milující ženy!"

KAPITOLA 28.

Pokání.

Lokaj Niky zatřásl Eskobedem.

"Pane generále," pravil sluha, nakloněn k Eskobedovi, "vstávejte, bude hned ráno a pak byste nemohl dům tento opustiti. Šetřiti dobré pověsti slečny Citty jest povinností všech kavalírských lokajů . . . . . Pomohu vám ustrojiti se."

Generál unaveně otevřel oči.

Zmálatněle se ohlížel, jakoby se tázal, kde jest.

"Ah, tak! Tos ty, Niky!" pravil, rozpomenuv se. "Co že jsi pravil? Abych se ustrojil? Tisíc milionů granátů! Proč bych se strojil? . . . . Vždyť jsem doma a je noc . . . ."

Eskobedo náhle umlkl.

Chytil se oběma rukama za hlavu a počal si hladiti a tisknouti čelo.

"Co jste se mnou udělali? . . . ." tázal se hrubě. "Hlava mne tak strašně bolí . . . . . Oh, div že nešílím . . . . . "

"Pan generál pil trochu více, než bylo třeba — odtud to bolení hlavy. Až se ráčíte umýti, ztratí se to. Prosím, ustrojte se, kočár čeká dole."

"Ano, po umytí bolení hlavy pomine . . . . Podruhé mně dejte do čaje lepší likéry."

Eskobedo se ustrojil.

Venku posud nesvítalo. Město bylo zahaleno noční temnotou. Též přeliv a vzduch byl plný těžké mlhy.

Byl to čas velmi příhodný k tajnému odchodu.

"Nežli odejdu, musím promluviti s tvou paní," pravil generál.

"Není možná, prosím."

"Musí to býti! Mám u ní spis, který jí musím odebrati."

"Milostivá slečna odešla před půl hodinou z domova."

"Lžeš!"

"Račte se o tom přesvědčiti."

"Kam se odebrala tak časně?"

"Pravila, že jde dát rozhlásiti resignační list vaší excellence. Ráno, než slunce vyjde, musí všem obyvatelům města býti obsah jeho znám."

Eskobedo zbledl.

"Ke komu asi šla?" tázal se nepokojně.

Sluha pokrčil rameny.

"Milostivá slečna jest dobře známa se všemi předními rodinami zdejšími; bylo by těžko uhodnouti, ke komu šla nejdříve!"

"Ah, já šílený! Já blázen!" sípěl Eskobedo hněvivě. "Za několik Cittiných úsměvů a obejmutí zradil jsem svou vlast! Kam se mám teď obrátiti? . . . . Citta pobouří do rána celé město zprávou o mé resignaci a já — já budu padlý, nečestný! Oh, co jsem to učinil?! . . . . Co jsem to jen učinil?! . . . . "

Eskobedo spíše vrávoral než šel.

Niky zavedl ho ke kočáru dole čekajícímu.

"Do červeného domu!" poručil lokaj fiakristovi, když klopýtajícímu generálu do vozu byl pomohl.

Vůz odhrčel, Niky pak s ulehčením si oddychl.

"No — jenom když už odešel!" hučel si. "Nemyslil jsem si, že to půjde tak lehce! Oh, Citta jest velikým mistrem! Rozumí své věci nádherně! Půjdu k ní hned, vždyť jest doma, leží a čeká na mé zprávy. Resignaci odnesl si otec Michal a tento páter se již postará, aby Eskobeda důkladně skoupal! Ano, taková jest láska! . . . . Muž dovede odhodit i svou vlast a svou čest, když se pobláznil!"

Eskobedo kráčel širokou chodbou červeného domu jako zloděj.

Bojácně se rozhlížel, zdali ho někdo nevidí.

V bytu jeho již i služebnictvo spalo.

Po špičkách vplížil se do své pracovny. Zde klesl do křesla u stolku, opřel se lokty o stůl a uvažoval.

Duše jeho byla nesmírně pobouřena.

Byl plin zoufalství, tak rád by se dal do pláče, do nářku.

"Oh — mne pošetilce! Oh, mne slabocha! Citta jest má . . . . má! . . . Ale čeho jsem tím dosáhl? . . . . . Nepotřebuji jen lásky, byl jsem vojákem . . . . miloval jsem svou vlast . . . . Eh! . . . . Všemu je konec!" zvolal náhle s rozhořčením "Zde nesmí se váhati! K ústupu jsem si všecky cesty zničil! Cesty k ústupu mně nezbylo. Eskobedův rozum popletla zamilovaná žena a Eskobedo umře zneuctěn! . . . . Veřejnému zneuctění se však vyhnu. Jediný výstřel z bambitky učiní konec všemu!"

Eskobedo vytáhl zásuvku u stolu a položil před sebe na stůl velikou bambitku.

Tuto bambitku pak zvolna nabil . . . . jako stroj . . . .

"Učil jsem se kdysi, že trest spočívá v hříchu," mluvil si generál sám k sobě. "Moje láska k Cittě byla hříchem. A pykám rychle za ni . . . . Ah, Eskobedo! Eskobedo! Jak hrozné bylo by ti dožíti se toho, aby lid mexický provolával tě za zrádce! . . . . Ať si klnou a kletbami provázejí tvou smrt . . . . Citta jest hadem! . . . . . Citta vrhla se mně v objetí, aby — — — ano, aby pomohla svému milenci, generálu Bazainu k moci. Teď to jasně vidím. Večer, v noci mně to ani nenapadlo . . . . Přiznati se takto ku své slabosti, není možné. Lid by se mně vysmál, považoval by mne za dítě, za hloupou hračku, jíž nelze nadále svěřiti hájení říše . . . . Konec jest všemu! Odsoudil jsem se za svůj čin k smrti! . . . . Kate, převezmi tohoto člověka!"

Eskobedo uchopil se nabité bambitky.

Stanul před zrcadlem a namířil si zbraň na spánek.

"Ubohá Gitta!" vzdychl si trpce. "Ani jsem si nepomyslil, jak velice jsem se proti ní prohřešil! Ze zkaženého srdce mého vypudila ji Citta, ale na prahu smrti opět vidím její sladkou tvář! Kate!" pravil sám sobě poroučeje, "ještě pět minut počkej! Půjdu k své choti. Gitta teď spí . . . . Políbím jí utrápenou její tvář, poprosím ji potají za odpuštění — a pak ať si přijde smrt!"

Eskobedo položil zbraň na stůl.

Po špičkách odebral se do ložnice své choti.

Gitta ležela na lůžku a zdálo se, že spí.

Líce neměla bílé, ale žluté. Se zamhouřenýma očima vypadala, jakoby umřela a jakoby čekala jen na rakev, do níž by ji položili.

Venku svítalo a šeřilo. Ale déšť stále prudce plískal na okna a omýval je.

"Žena tato je vtělené utrpení!" šeptal si Eskobedo, stanuv u lůžka. "Má drahá, dobrá Gitto! Byl jsem k tobě hrubým, odstrčil jsem tě, miloval jsem jinou a teď — po tak krátkém čase — stojím zde zničen, zdrcen, bídný . . . . ! Odpusť mně, drahá! . . . . Mexický voják dovede i sebe samého bez milosrdenství odsouditi . . . . . Svou krví smyji "zrádný" znak, a mé poslední slovo bude tvé jméno, má drahá a věrná choti, má Gitto!"

Eskobedo naklonil se k tváři své choti a opatrně, aby ji nevzbudil, políbil ji na čelo.

V tom okamžiku se Gitta pohnula. Přivinula hlavu Eskobedovu k sobě a tiše šeptala:

"Tos ty, můj drahý? Miluješ mne, viď? Nehněváš se již? Oh, tvá Gitta všecko ti odpustí, jen ji neodstrkuj od sebe!"

"Miluji tě, Gitto," odpověděl Eskobedo tupě a temným hlasem. "Miluji tě, budu tě milovati do posledního dechu svého. Způsobil jsem ti veliký žal, vím o tom, ale budiž ti útěchou, že trvalo to jen krátce. Teď musíme se rozloučiti. Já odejdu, Gitto, odejdu na cestu dlouhou a velikou, z níž není žádného návratu více. Nezdržuj mne, sice budeš pak klnouti chvíli, v níž jsi mne zdržovala. Tvůj osud, tvá budoucnost jest zajištěna, nouze nikdy již nepocítíš, jenom mého jména nesmíš užívati, neboť to přinese ti jen kletbu a potupu!"

"Eskobedo, ty mluvíš v horečce," pravila Gitta a ačkoli tvářila se poděšenou, přece duše její jásala. "Co jsi učinil? Co chceš učiniti?"

"Zradil jsem svou vlast a za to potrestám se smrtí! Neviň mne k sobě, nezdržuj mne, Eskobedo beze cti nemůže žíti ani okamžik déle!"

"Tys zrádcem?"

"Ano! Bídným zrádcem! S opojenou hlavou psal jsem Miramonovi list, zřekl jsem se svého vojenského důstojenství — a navrhoval jsem mu za císaře mexického Bazaina, toho velikého ničemu. Teď již — chápeš, že nemohu déle žíti! . . . . . Den právě nastává a než slunce zajde, bude věděti celá říše, co Eskobedo učinil! . . . . Buď s Bohem, má drahá ženo! Nemohl bych umříti, těžce bych ducha vypustil, budeme-li déle o citech svých mluviti."

Gitta se posadila na lůžku. Uchopila Eskobeda za chvějící se ruku a mírně mu pravila:

"Rci: máš mne rád z opravdového srdce?"

"Mám, Gitto, mám, ale teď již o tom nemluvme."

"Kdybys byl nepsal onen velezrádný list, dovedl bys zříci se — Citty?"

"Citta jest had! Ah, hrozný had!" pravil Eskobedo prudce.

"Vypovéz ji z říše a já ti odpustím, Eskobedo."

"Já že ji mám vypověděti? Co mluvíš, ubohá ženo — vždyť nemám již ani hodnosti ani cti!"

Gitta sáhla pod polštář a vytáhla odtud složený list papíru.

"Zde jest tvé odřikací psaní. Gitta, tvá věrná Gitta ještě té noci si je opatřila. O tom, že tento list vůbec byl na světě, ví jen Citta a Niky a ti zde neplatí. Věděl o něm i třetí, otec Michal, jemuž byl svěřen za tím účelem, aby ho odevzdal a rozhlásil. Ale Michal jest již mrtev. Jeho hříšné srdce, planoucí láskou k Cittě — probodla ruka Gittina . . . . Ráno probudí se v klášteře jezuitském k velikému překvapení, ale já se nebojím, že jsem hříšného, nehodného sluhu božího poslala do pekel a zachránila vojenskou čest generála Eskobeda . . . . Doufám, že tento poctivý vojín dovede mne uhájiti."

Eskobedo vyjevené a s úžasem pohlížel na svou choť.

Všecek se třesa sáhl po psaní, nahlédl do něho a klesl před Gittou na kolena.

"Má ženo, má zbožňovaná ženo!" koktal se slzami v očích a skloniv se k ní, líbal jí ruce i tváře.

. . . . Venku na ulici vypravovali si lidé s nemalým hlukem, křikem a hlomozem, že otec Michal nalezen byl u svého stolku v klášterní cele zavražděn. Psal právě list, který počínal slovy: "Pryč s republikou!"

"Pryč s kněžími! Pryč s jezuity!" znělo po ulicích.

KAPITOLA 29.

Kdo byl vrahem?

Před klášterem jezuitů nastala obrovská tlačenice. V městě pak nesla se od úst k ústům zpráva, že otec Michal, generál řádu jezuitského, byl nalezen ráno mrtev u psacího stolku.

"Kdo ho zavraždil?

"Kdo byl vrahem?" znělo odevšud. Ale odpověď nemohl nikdo dáti.

"Na stole generálově našli rozepsané psaní," vypravovali lidé, "jež psal otec Michal, ale nedopsal je. Když list tento psal, přiskočil k němu vrah a zabil ho. V dopisu praví se o tom, že dosti již bylo republikánské vlády, ať zase přijde doba císařství; pod vládou císařů nebude třeba Mexickým krev prolévati."

Po těchto řečí bouří ozvalo se volání: "Ať žije vrah! — Ať žije neznámý!"

Taková nálada byla v Mexiku tehdy, když Eskobedo napsal onen resignační list.

Ale kněží pátrali po vrahu; potřebovali viníka, aby odpykal si svůj zločin — ne proto, že zabil otce Michala, ale proto, že jezuité, kteří již od několika neděl odcizili se Maxmiliánovi, octli se nyní v pověsti přívržencům císařským — v hlavním sídle republiky!

Zástupce otce Michala pilně pátral a stopy vedly — do cely Julie Šarkadyové čili sestry Julie.

Kterak to?

Klášter jezuitů byl spojen podzemní chodbou s klášterem panen Karmelitánek.

Z chodby Karmelitánek vedly malé železné dvéře k této tajné chodbě.

A klíč k těmto železným dveřím byl z pravidla u nejmladší sestry.

Proč?

"Snad proto, aby zkoušeli její mlčenlivost; snad také proto, aby nejmladší donášela zprávy svatým otcům!

Že u Julie Šarkadyové byl klíč na dobrém místě, jest jisto.

A přece odevzdala tento klíč jinému a tím uvrhla se do podezření.

Zástupce generála řádového zjistil, že v noci, kdy vražda se stala, nemohl nikdo klášterní brankou vstoupiti ani zpět vyjíti. A ve dveřích podzemní chodby byl nalezen klíč — dvéře samy pak nalezeny byly napolo otevřené.

Klíč byl svěřen péči sestry Julie, jest tedy jisto, že byla zasvěcena v plán vraždy.

Zástupce generálův odešel s náležitým průvodem kněžským do kláštera Karmelitánek, dal svolati všecky sestry a před abatyší obžaloval přímo sestru Julii.

"Dnes v noci byl otec Michal zavražděn," pravil kněz hlasem přísným. "Vrah uprchl, jest neznámý — jenom sestra Julie dovede ho jmenovati! Sestro Julie, vystupte a vyznejte se ze svého hrozného proviněnl."

Bledá tvář Juliina zbledla při těchto slovech ještě více.

"Otec Michal byl zabit?" koktala s úžasem.

"Tváří se, jakoby o tom nevěděla," zahučela představená kláštera. "Sestro Julie, komu jsi dala klíč od dveří do tajné chodby podzemní?"

"Paní velmi počestné," odpověděla Julie znepokojena.

"Směla jsi to učiniti?"

"Ne."

"A přece jsi to učinila?"

"Zželelo se mně toho nešťastného stvoření. Řekla mně, že čest jejího choti, všecko rodinné blaho že závisí na tom, aby ještě té noci promluvila s otcem Michalem. Nepomyslila jsem si nic zlého a odevzdala jsem jí klíč. Ta paní byla vtělenou ctností a počestností . . . . . "

"Jak se jmenuje?" obořil se na poděšenou sestru zástupce zavražděného jezuity.

"Jmenovati ji nemohu. Nemohu to učiniti již i proto, že nevěřím, že by ta dáma, jíž jsem klíč dala, otce Michala zabila."

"Neřeknete, jak se jmenuje?"

"Ne."

"Pak jste vrahem vy sama! Obviňuji vás před Bohem a před lidmi, že jste zavraždila milovaného generála jezuitského a že jste celý řád přivedla do špatného světla."

"Nevinné chrání Bůh. Již jednou byla jsem v podezření z vraždy, ale nevinnost moje vyšla na jevo. I teď důvěřuji v svatost pravdy."

"Sestro, musím tě dáti do vězení zavříti, nepřiznáš-li se k pravdě!" pravila abatyše.

"Nevinně mne zavřete?"

"Pověz, komu jsi dala klíč."

"Musila jsem se zapřísáhnouti, že nepovím o tom nikomu. A přísaze této dostojím."

"Odveďte ji do zvláštní cely, zavolejte muže zákona, strhejte s ní všecko, co ji činí jeptiškou vašeho řádu!" zahřměl jezuita.

Ostatní sestry svázaly Julii ruce a odvedly ji do zvláštní cely, jež sloužila v klášteře za žalář.

V tom žaláři nebyla karmelitánská panna od nepaměti . . . .

V městě jako požár rozlétla se druhá zpráva, že otce Michala zavraždila dáma, panna karmelitánská. Jmenuje se sestra Julie. Jest z Uher, až posud byla vždy hodnou a tichou.

"To jest milostné drama!" pravili mnozí a potutelně se při tom usmívali.

"Dobře mu udělala!" volal lid. "Otec Michal byl zrádcem!"

Pokračování.

Rheumatism

Lze vyléčiti rychle a bezpečně — trýzeň bolavých kloubů a svalů zaplaší a odpočinek přivede do vašich bolavých údů užívané

Dra. Petra Hoboko.

Tento časem zkušený bylinný prostředek vyluhuje močovou kyselinu z krve, příčinu to nemoci. Vrací sílu a život těla. Není to lék lékárnický. Lze ho dostati od místních jednatelů nebo majitele přímo.

DR. PETER FAHRNEY,

112-114 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Každý může nyní vlastnit piano neb organ,

protože může tyto koupiti u mne za továrníceny.

Dobrá jakost — krásný ton a nádherná úprava se zaručuje.

Nemožno vám kouptti jinde tak dobré za tak levnou cenu, jelikož ušetřím vám zisk místního jednatele. Netřeba podotýkat, že tak krásné PIANO aneb ORGAN jest tím nejlepším vánočním darem. Piana a organy zašlím po celé Americe. Píšte hned o nový ceník pianový.

Louis Viták, 204-6 Wabash Ave. Chicago, Ill.

N. B.—Právě jsem vydal skvostný nový illustrovaný ceník všech hudebních nástrojů, zaujímající velký výběr houslí, všech foukacích nástrojů, českých harmonik, concertin, a mnoho jiných příslušností za ceny velmi snížené. Ceník tento zašlu zdarma.

Lee-Glass-Andreesen Hardware Comp.

—prodávají ve velkem.—

Tažené, vyrážené a lakované plechové náčiní. — Cínovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ostnatý drát, hřebíky, nožířské zboží, bicykly, střelné zbraně, náboje a sportovaze zboží.

9th & Harney ulice . . . . . Omaha, Nebr.

JONH LINDER velkoobchodník lihovinami

. . . . má na skladě . . . .

výtečná stará importovaná i domácí vína, kořalky a likéry,

zvláště ale proslulou z r. 1881 O. F. C. & J. S. Taylor.

Za jakost všeho zboží se ručí. 52

Telefon 1815. 1209 Douglas ul., OMAHA, NEB.

Kdykoliv potřebujete kočár k pohřbu aneb k vyjížďce, objednejte si jej v největší půjčovně koní a povozů

Palace Stables,

C. H. CREIGHTON, maj.,

roh 17. a Davenport ul.

Kočáry jsou vyhřívány a proto možno v nich podniknouti i delší výlet. Povozy možno si objednati též telefonicky. TEL. 257. 23

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI

. . . . má na skladě . . . .

výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i importované a kentucké kořalky a likéry.

Ručí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.

TELEFON 38. 2508 N Street, SOUTH OMAHA.

A. N. Frick & Son Co

Velkoobchodníci a importéři

LÍHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbetz.

Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku

Cabinet a Extra bledé v soudcích a v lahvích.

Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí.

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.

Velká pečlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.

NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Staří a spolehliví sládci.

Vaří a lahvují výborné pivo.

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, obliby si zajisté naše *"GOLD TOP"* lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a třpné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to lacino pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo

SOUTH OMAHA, NEB.